

PHẦN XIII

Một tháng sau, Phong bàng hoàng nhận được tin ông Lâm Vỹ đã vào bệnh viện cấp cứu. Phong như bất động khi bác sĩ nói ông bị bệnh ung thư máu ở giai đoạn cuối. Thúy Ngọc ngồi cạnh bên không nói gì, lúc này ở công ty hay tin, cô đã vội vào đây với anh:

- Anh đừng như thế, hãy bình tĩnh mà lo cho bác.

Phong gục đầu trong tay:

- Tại sao ông không nói cho anh biết.

Thúy Ngọc chưa kịp trả lời thì đã thấy Vỹ Kiệt bước vào:

- Ba sao rồi?

- Vẫn còn hôn mê.

Phong nhìn thẳng vào mắt Kiệt:

- Cậu biết bệnh ba chứ?

Vỹ Kiệt hơi bối rối:

- Không lâu lắm.

Lâm Phong nhìn Kiệt, mắt tóe lửa:

- Tại sao cậu không cho tôi biết.

- Anh có bao giờ muốn về căn nhà đó đâu, tôi tưởng anh không quan tâm gì đến mọi người.

Lâm Phong bất ngờ đấm mạnh vào mặt Kiệt:

- Mà biết ba bệnh nên ra điều kiện đó với tao, đúng không? Khôn nạn thật.

Vỹ Kiệt đưa tay ôm mặt:

- Tôi không vô tâm như anh, ít ra tôi cũng chăm sóc cho ông được một thời gian. Tôi xứng đáng được hưởng những gì mình có. Còn anh, anh làm được gì cho ba, anh nói đi!

Phong lầm lì nhìn Vỹ Kiệt, rồi đưa mắt nhìn bà Lan đang rụt rè khóc gần đó:

- Nếu tôi biết các người làm chuyện gì mờ ám thì đừng trách.

Vỹ Kiệt bật cười:

- Bây giờ tôi mới thấy lòng hiếu thảo của anh, nhưng quá muộn rồi.

Bỗng cửa phòng cấp cứu bật mở, hành lang bệnh viện như vắng lặng khi thấy những cái lắc đầu của bác sĩ. Phong đã ngồi yên lặng bên ông suốt mấy tiếng đồng hồ. Lần thứ hai trong đời anh khóc. Nắm bàn tay xanh xao của ông

trong tay mình mà Phong nghe đau thắt. Bỗng ông Vỹ nhấp nháy mắt, Phong ứa nước mắt khi nhìn ông:

- Ba!

Giọng ông Lâm Vỹ thều thào:

- Phong hả con?

- Dạ! Để con gọi bác sĩ.

Nhưng ông Lâm Vỹ đã nắm chặt tay anh:

- Ba vui lắm khi được gặp con thế này.

- Con xin lỗi.

Giọng ông rời rạc:

- Hãy sống hòa thuận với mẹ con thằng Kiệt, họ còn nông nổi lắm, vì ba ma ráng giúp mẹ con họ. Con hứa đi!

Phong gạt đầu trên tay ông. Cuối cùng ông Lâm Vỹ cũng ra đi, mọi người lần lượt vào phòng để nhìn mặt ông lần cuối. Hoàng My với gương mặt hốt hoảng chạy đêê, khi nghe tin cô đang ở chỗ công trình. My đã vội về ngay thế mà vẫn không kịp, cô khóc nghẹn ngào khi nhìn ông Lâm Vỹ nằm bất động.

Đám tang của ông được tổ chức thật lớn, mọi người lần lượt ra về khi đã đưa ông đến nơi an nghỉ cuối cùng. Phong là người ra về sau cùng, My lặng lẽ đi bên cạnh anh, cả hai rời khỏi nghĩa trang thì đã xế chiều:

- Em lái cho.

Phong lắc đầu nhìn cô:

- Anh không sao? Chúng ta về nhà ba một lát.

Nói rồi Phong lái xe đến nhà ba mình, Hoàng My theo anh vào trong. Bà Lan và Vỹ Kiệt đang ngồi nơi phòng khách, My hơi bất ngờ lẫn bối rối khi thấy cái nhìn sỗ sàng của Vỹ Kiệt đối với mình. Phong bình thản ngồi xuống đối diện với hai người, cái nhìn dịu dàng đôi chút khi thấy vẻ tiều tụy của bà Lan:

- Dì không sao chứ?

Bà Lan gượng cười, lắc đầu:

- Dì không sao.

Phong nói thẳng thắn:

- Dù sao chúng ta cũng không thể phủ nhận mình cùng một gia đình. Nếu có gì cần, dì đừng ngại cứ nói thẳng với con.

Bà Lan ngạc nhiên nhìn Phong, đây là lần đầu tiên bà và anh ngồi đối diện nhau để nói chuyện:

- Cảm ơn con!

Phong vẫn không biểu lộ gì:

- Trước lúc ba mất, ba luôn mong chúng ta sẽ sống hòa thuận như người một nhà, đó là ước muốn cuối cùng của ba, con mong tất cả mọi người hãy hiểu điều đó.

Vỹ Kiệt khẽ cười:

- Tôi sẽ luôn nhớ mình có một người anh.

Phong quay qua nhìn thẳng em cùng cha khác mẹ với mình:

- Tôi cũng mong như thế. Con phải về, di cố gắng giữ gìn sức khỏe.

Bà Lan gật đầu, bà có vẻ xúc động trước thái độ của Phong, Hoàng My cũng lặng lẽ chào bà rồi cùng Phong ra về. Khi cả hai đã vào đến phòng. Phong ngồi phịch xuống ghế, anh định châm cho mình thuốc nhưng Hoàng My đã ngăn lại:

- Đừng hút nữa anh.

Phong miễn cưỡng cất hộp quẹt, My xót xa nhìn anh. Cô hiểu anh đang ray rứt vì biết bệnh của ba quá trễ. Cô chưa biết phải an ủi Phong thế nào thì giọng Phong đã trầm buồn nói:

- Em biết không? Lúc trước anh rất giận ba mình, anh đã tự hứa với lòng sẽ không bao giờ là một người đàn ông như thế. Anh luôn dẫn vật khi nhớ lại hình ảnh đau khổ thầm lặng của mẹ khi bị ba hành hạ. Thế rồi mẹ mất, anh lại càng xa lánh ông hơn. Trong lòng anh luôn chỉ có hình ảnh của mẹ để nâng đỡ. Chưa bao giờ anh nghĩ về ba và xem ông là mục tiêu phấn đấu của mình. Nhưng em biết không, tận sâu thẳm trong lòng mình, anh vẫn thương và kính trọng ông. Có lẽ điều anh không thể vượt qua và không tha thứ chính là sự tàn nhẫn của ba đối với mẹ.

Hoàng My khóc lặng lẽ, cô ôm Phong vào lòng:

- Anh đừng dẫn vật mình như thế. Nếu trong lòng anh luôn có ba thì ba sẽ không trách anh đâu.

Phong nói ray rức:

- Khi thấy ba nằm bất động, anh có cảm giác mình là đứa con bất hiếu, chưa bao giờ anh đau đớn như thế này cả.

Hoàng My ôm chặt lấy Phong, lần đầu tiên cô thấy anh yếu đuối như vậy. Cô hiểu cái chết của ba là cú sốc rất lớn đối với Phong. Thật lâu Phong mới rời cô, anh đứng lên và bước về phía cửa sổ như cố trấn tĩnh:

- Khuya rồi, em nghỉ đi!

Hoàng My lo lắng nhìn anh, Phong khẽ vuốt má cô:

- Anh không sao, anh muốn yên tĩnh một mình, em hiểu không?

My thất lòng khi nhìn vào đôi mắt như xa vắng của Phong, cô không thể làm gì giúp anh, chỉ cầu mong Phong đừng quá đau buồn, nhưng tận thâm tâm, cô hơi đau khi cảm nhận hình như Phong không muốn chia sẻ niềm đau của anh với cô. Dù thật sự Phong không muốn thế, nhưng cô chỉ cần Phong nói anh cần có cô bên cạnh trong lúc này thì My sẽ hạnh phúc biết bao. Suốt đêm đó cô không hề chợp mắt, chỉ đến lúc gần sáng My mới thiếp đi một chút. Giật mình thức dậy thì trời đã sáng hẳn, Hoàng My bật nhanh xuống giường khi nhớ ra Phong, nhưng chưa bước đi cô đã thấy mảnh giấy Phong dán trên bàn trang điểm.

“Anh phải đi làm nhưng không muốn đánh thức em. Mấy ngày nay em mệt mỏi lắm rồi, cứ ở nhà nghỉ ngơi. Anh sẽ nói với ông Nguyễn.

Phong”

Hoàng My thở dài, Phong luôn làm theo suy nghĩ của mình, nhưng dù gì anh cũng đã xin phép ông Nguyễn, thôi thì hôm nay nghỉ vậy. Sau khi từ phòng tắm bước ra, My đến bàn đưa tay bấm số điện thoại của công ty Phong:

- A lô!
- Chị Ngọc hả? Có anh Phong ở đó không chị?
- Anh ấy đang họp. My cần gặp anh ấy gấp không?
- Dạ không, em định hỏi anh ấy ra sao thôi.

Giọng Thúy Ngọc hồ hởi:

- My yên tâm đi, sáng sớm chị đã ép anh ấy uống hết ly sữa rồi.
- Cảm ơn chị!
- Vậy My có nhắn gì không?
- Khỏi chị ạ, em cúp nha.

Nói rồi My cúp máy, dù rất cố gắng, Hoàng My vẫn không bình tĩnh được, từ khi biết Thúy Ngọc là thư ký của Phong, vị trí mà lúc nào cũng ở bên cạnh anh thì cô luôn có cảm giác bất an. Không phải cô không tin Phong nhưng tính cách của Thúy Ngọc làm cô không yên tâm. Nó như là sự ngấm ngấm khiêu khích.

Hoàng My thở dài, cô thay đồ để đi chợ, lâu lắm rồi cô chẳng có thời gian rảnh như thế này. Cho xe chạy lại nhà Diễm Chi, cô muốn rủ nó đi dạo một chút. Sau một hồi lựa chọn, cô mua cho Phong vài bộ quần áo và thức ăn để nấu cho anh một bữa điểm tâm. Cả hai đem đồ lên để lên xe, Diễm Chi thở phào, dựa ngửa vào ghế:

- Mua gì thấy sợ, mà chẳng tốt lành gì, rủ tao đi để khiêng đồ giùm thôi. Từ sáng đến giờ có cho tao ăn gì đâu.

Hoàng My phì cười, cô cho xe chạy đi:

- Mà mày đói lắm hả? Xin lỗi nha!

Diễm Chi hậm hực:

- Giờ này còn ăn gì nữa. Tao khát khô cổ rồi, ghé quán nào uống đi!

Hoàng My tấp xe vào một quán gần đó, cô thấy buồn cười khi nhìn gương mặt nhăn nhó của Chi. Cả hai vừa uống vừa lơ đãng nhìn ra ngoài.

- My này, sao mày và anh Phong không có con đi? Cả hai lấy nhau gần một năm rồi còn gì.

Hoàng My đỏ mặt:

- Chuyện đó còn sớm quá, tao chưa chuẩn bị.

Diễm Chi lườm bạn một cái:

- Thôi đi cô, làm vợ rồi mà còn mắc cỡ. Tao nói thật đó, đàn ông khi đã lập gia đình thì họ thích trẻ con lắm, từ nhỏ anh Phong đã thiếu thốn tình thương, nếu có con, anh ấy sẽ hạnh phúc hơn.

Hoàng My nhìn bạn, không phải cô không suy nghĩ về vấn đề đó, chỉ vì cô chưa nghe Phong nói đến bao giờ nên cứ nghĩ rằng điều đó còn quá sớm.

- Anh Bảo cũng vậy, anh cứ hồi thúc tao. Tao cũng thích có một đứa con, ở nhà quanh quẩn đôi khi cũng buồn lắm.

- Sao mày không nói với anh Bảo để đi làm?

Diễm Chi lắc đầu:

- Tao có nói, anh cũng không ngăn cản nhưng thấy anh không vui nên tao đành hy sinh vậy.

Rồi mắt Chi sáng rỡ:

- Mày không biết chứ, được nấu cho chồng ăn, dọn dẹp nhà cửa cũng là một hạnh phúc. Tao không may mắn như mày dung hòa được cả gia đình và sự nghiệp.

Hoàng My khẽ cười, những lời của Diễm Chi làm cô suy nghĩ rất nhiều, My đưa bạn về mà trong lòng không thanh thản. Trưa, cô ngồi đợi Phong về, nhưng rất lâu mà vẫn không thấy, định gọi điện đến công ty, nhưng nghĩ đến Ngọc nên cô bấm số di động của Phong:

- A lô!

Sao lại là tiếng của Thúy Ngọc.

- Có anh Phong ở đó không chị?

- My hả? Anh Phong đi rửa mặt rồi. Em chờ máy chút nhé! Chị và anh Phong đang ăn với khách hàng.

Hoàng My thần thờ, cô không ngờ mối quan hệ giữa Phong và Ngọc lại thân thiết như thế, cô cứ nghĩ đơn giản như cô với ông Nguyễn, chỉ những lúc nào quan trọng ông mới đưa cô đi cùng. Tự nhiên Hoàng My thấy chán ghét cái gọi là bạn thân của Phong.

- Vậy thôi, chị cứ nhắn anh ấy xong việc thì gọi về nhà cho em. Em cúp nhe!

Hoàng My chán nản gác máy. Cô nhìn mâm cơm được bày tử tế trên bàn mà ứa nước mắt, My chợt bàng hoàng nhận ra có một điều gì đó vô hình như là khoảng cách của cô và Phong.

Chiều thì Phong về sớm, Hoàng My ra tận cổng để đón anh. Phong có vẻ mệt mỏi, My vội đi pha cho anh ly nước cam.

- Trông anh mệt mỏi lắm, không sao chứ Phong?

Phong uống một ngụm nước cam rồi khẽ cười:

- Anh không sao, em yên tâm đi.

Hoàng My gượng cười theo anh về phòng. Đợi Phong vào phòng tắm, My mới đi xuống bếp hâm lại thức ăn và dọn ra. Khi cô lên thì Phong đang nằm nhắm mắt trên giường, Hoàng My khẽ lay anh:

- Phong, xuống ăn cơm rồi hãy ngủ.

Phong hé mắt nhìn cô:

- Lúc này Ngọc có mua cháo cho anh. Bây giờ anh chỉ muốn ngủ thôi, anh mệt lắm.

Nói rồi Phong nhắm mắt, Hoàng My ngồi yên nhìn anh mà nước mắt chảy lặng lẽ. Cô trở xuống phòng ăn dọn dẹp tất cả. Cô cũng rất đói nhưng chẳng muốn ăn.

Khuya, giật mình Phong thức giấc, anh bật ngồi dậy khi không thấy My đâu. Trong ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn ngủ, Phong dễ dàng nhận ra cái dáng lẻ loi của My bên cửa sổ. Choàng tay từ phía sau, ôm cô vào lòng.

- Sao em không ngủ?

Hoàng My nói nhưng vẫn không quay lại:

- Em không ngủ được.

Phong xoay người cô lại đối diện với mình, anh thảng thốt khi thấy mắt My long lanh:

- Lại chuyện gì nữa? Sao lại khóc hả My?

Cô rời khỏi vòng tay anh:

- Không có gì, anh cứ mặc em.

Phong nhìn cô im lặng. Anh cố nhớ lại những gì đã xảy ra và ngạc nhiên không hiểu cô giận chuyện gì:

- Em giận anh phải không? Nếu có chuyện gì thì nói, em khóc thế này làm sao anh chịu nổi.

Hoàng My quệt mắt:

- Em không giận ai hết, chỉ giận bản thân mình thôi.

Phong nhíu mày nhìn My, cách nói chuyện như thế này thật khác với cô, chắc chắn là có chuyện gì rồi. Phong im lặng và kiên nhẫn đến cùng để chờ nghe cô nói. Đúng như anh nghĩ, Hoàng My đã bắt đầu thút thít:

- Em biết mình không được chín chắn như anh và rất nông nổi nữa.

Phong ngạc nhiên nhìn cô, sự phức tạp trong tính cách của My làm anh tò mò. Từ lúc cưới nhau đến giờ cô luôn đưa anh đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác mà không thể nào cưỡng lại được. Bất chợt cô quay qua nhìn anh:

- Có phải em ích kỷ lắm không khi luôn làm theo suy nghĩ của mình mà không nghe lời anh, và em cũng không đủ sâu sắc để có thể chia sẻ với anh những chuyện vui buồn.

- Em nói gì thế? Thật ra đã xảy ra chuyện gì hả My?

Hoàng My quay mặt đi, Phong cố gắng khơi chuyện để bắt cô nói:

- Lúc trưa em gọi điện cho anh phải không?

Hoàng My vẫn im lặng. Phong nói mà mắt vẫn quan sát cô:

- Anh xin lỗi vì không gọi điện cho em.

Hoàng My chớp mắt, cô không giận Phong, nhưng cảm thấy bất lực vì những gì đang dần vụt mình, làm sao Phong hiểu được điều đó, Hoàng My quay qua nhìn anh:

- Lúc trưa em đã đợi anh suốt để cùng ăn cơm.

Phong hơi ngỡ ngàng:

- Anh xin lỗi.

Hoàng My lắc đầu:

- Em cũng không hiểu mình đang làm gì nữa, đừng giận em.

Phong nhìn cô đăm đăm. Cách nói của My làm anh hoang mang. Phong nhẹ nhàng kéo cô vào lòng:

- Đã xảy ra chuyện gì? Em không nói với anh được sao?

Hoàng My nhắm mắt dựa vào anh:

- Anh biết không? Em rất sợ một mình, lúc ấy em cứ suy nghĩ quanh quẩn rồi lo sợ mơ hồ về một điều gì đó.

Phong nâng mặt cô lên, nhìn thật lâu:

- Có lẽ thời gian sau này bên nhau ít quá nên anh không hiểu được những gì xảy ra trong lòng em. Hãy tin anh và đừng lo sợ bất cứ điều gì, anh sẽ luôn ở bên em, hiểu không?

Hoàng My gật đầu, cô dựa mặt vào ngực Phong mà nghe yêu anh quá. Sự lo lắng, yêu thương của anh càng làm cho cô bị dẫn dắt và suy nghĩ về những gì Diễm Chi đã nói. Có phải cô là người ích kỷ không khi không thể hi sinh sự nghiệp vì hạnh phúc gia đình? Bất chợt Hoàng My ngược lên nhìn Phong:

- Mình có con nhé anh Phong, anh thích không?

Phong ngạc nhiên nhìn cô rồi cười hạnh phúc:

- Thật không? Em không sợ sao?

Hoàng My chớp mắt:

- Sao anh lại nói thế?

Phong cười rạng rỡ, anh nhìn cô dịu dàng:

- Anh sợ ràng buộc em vào con thì sớm quá. Tụi mình lại còn trẻ...

Hoàng My đưa tay ngăn lời anh:

- Không có đâu, em thích tụi mình có một đứa con, lúc đó em sẽ chăm sóc cho con thật tốt.

Phong phì cười nhìn cô âu yếm:

- Anh ao ước điều này lâu lắm rồi, cảm ơn em, Hoàng My!

Hoàng My trào nước mắt, cô thấy mình thật vô tâm khi không nhận ra niềm hạnh phúc mà Phong luôn ao ước. Phong nheo mắt nhìn cô:

- Bắt đầu từ bây giờ anh phải tranh thủ và cố gắng mới được.

Hoàng My đỏ mặt, đấm nhẹ lên vai anh:

- Nham nhở nhé!

Phong bật cười lớn, My hét hồn đưa tay bịt miệng Phong lại. Anh không nói gì mà hôn lên từng ngón tay cô. Phong bỗng xúc My trên tay rồi đặt cô lên giường. Phong thì thầm trong niềm hạnh phúc:

- Nhất định anh sẽ sớm được làm cha.